

Autor: Alexandr Dugin

Alexandr Dugin o metafyzické válce

Objektivní a vyvážená studie náboženského, kulturního a dějinného údělu židovského národa musí vést k jasnému závěru, který může být zpochybňován jen naprostými pokrytci či diletanty. Tento závěr zní: Židé jsou nositeli náboženské kultury, která se zásadně liší od všech historických forem indoevropské spirituality – od starých árijských pohanských kultů až k hinduismu a křesťanství. Dobrovolná nebo vynucená izolace židovské diaspory od indoevropských národů nemůže být pokládána za náhodnou historickou epizodu a žádný ortodoxní Žid nikdy nebude popírat teologický základ židovské „osobitosti“. Židovská otázka, nehledě na to kým a jak je položena, by měla začínat uznáním následující fundamentální skutečnosti: „Židé jsou pospolitostí, která si chrání tajemství své radikální odlišnosti od jiných národů.“ Jestliže toto neuznáváme, pak je prostě nesmyslné mluvit o židovském problému.

Rozdíly mezi národy a pospolitostmi jsou samozřejmě tím, co přísně vzato tvoří jejich podstatu a jejich historickou a duchovní osobitost. Rozdíly mezi etnickými pospolitostmi jsou také prostředkem jak definovat vlastní identitu. Kdekoli byla židovská pospolitost přítomna v indoevropských civilizacích – a zahrnuje to rozmanitost etnických, státních i politických útvarů – byla považována za něco nepříslušného, za něco indoevropskému způsobu myšlení a kultuře hluboce cizího.

Pátrání po metafyzických principech, na nichž je postavena židovská metafyzika a těch, které spojují tradiční indoevropské spektrum společným metafyzickým „stylem“, jednoznačně ukazuje, že stěžejní rozdíl mezi metafyzikou Židů a teologií Indoevropanů spočívá ve způsobu pojmání kosmu. Židovství svět vidí jako výtvar odcizený Bohu, jako exil, mechanický labyrint, v němž putuje vyvolený národ, jehož skutečná mise není ve slavných vítězstvích Jozueho, syna Nunova, nebo proroka Ezry, ale v tvrdých proměnách jeho rozptylu po světě. Zejména diaspora takřka přesně vyhovuje tomuto duchu klasického židovství, který staví nepřekonatelnou propast mezi tvořitelem a stvořením.

Indoevropské tradice – včetně křesťanství, které se rozšířilo především mezi indoevropskými národy – jsou založeny na zcela jiném pohledu na vesmír. Indoevropský kosmos je živoucí skutečností, která je spjata přímo s Bohem nebo přinejmenším se synem Božím. I v době nejtemnější, vlčím věku, o němž hovoří nordická tradice, není spojení mezi stvořeným a tvořitelem, mezi obyvateli kosmu a původním chaosem, rozbito. Přetrvává skrze zázrak eucharistie nebo prostřednictvím odvážného a spásného asketismu.

Byl to právě tento základní rozdíl ohledně celkového nazírání, který na počátku stanovil demarkační linii mezi židovským pohledem na svět a indoevropským pojetím posvátného. Ortodoxní Židé pokládají v souladu s jejich vlastními náboženskými a mystickými obzory nežidy za „gojim“. V hojné anglické (židovské) literatuře jsou Indoevropané líčeni jako „naivní a dětinští optimisté“, kteří nechtějí uznat strašlivé tajemství propasti, teologické drama exodu a strašlivá tajemství kosmické diaspory. Indoevropané se ze své strany zase domnívají, že „náboženský pesimismus“ Židů deformuje proporce posvátného kosmu, olupuje ho o jeho spásonosné energie, znesvěcuje zemi, prostor i čas.

Je nutné začít na úrovni hledání prvopočátečního a nepřekonatelného rozdílu, který se historicky zpodobnil v etnickém, národním, kulturním, politickém i ekonomickém rozdílu mezi „Židy“ a „Řeky“. Také protižidovský charakter křesťanského poselství byl dokonale chápán, jak ortodoxními Židy (což se projevilo už v Talmudu), tak církevními otci a později většinou ortodoxních křesťanských teologů. Naše představy o světě jsou rozdílné, dokonce jsou do jisté míry protikladné. Ještě více: mnohdy se navzájem vůbec vylučují. Ale již pouhé uznání tohoto protikladu pozvedá naši mysl k výšinám ryze metafyzického problému. Formuloval spasitel základní principy našeho nového indoevropského náboženství v opozici vůči farizejům?

Metafyzický dialog s židovskou metafyzikou, židovskou tradicí a židovským duchem by měl nutně začít na nejvyšší úrovni. **Není pochyb o tom, že tato smělá srážka dvou metafyzických vesmírů dokáže spíše probudit dřímající sakrální vědomí Indoevropanů než slabé a polovičaté ekumenické smíření na základě oboustranného popření našich hlubokých tradic.** Přichází doba, kdy se věci musí nazvat pravým jménem. Síly našich etnických pospolitostí, našich „náboženství“, našich teologických a sakrálních instinktů, brzy vyšlehnou mezi cáry nepřirozených, bankrotářských, ireálných a nic nevysvětlujících doktrín (ať již marxistických, ekonomistických nebo liberálních). Abychom zabránili tomu, že tyto energie neproběhnou po strašlivé dráze slepé nenávisti a temného násilí, musíme již předem vztyčit metafyzické vlajky nevyhnutelného budoucího boje, musíme stanovit rytířská pravidla a nesmíme připustit přeměnu velké a hluboké metafyzické polemiky v „totální válku“, před jejímiž nebezpečími varoval geniální německý právník Carl Schmitt.

Rozdíl mezi metafyzickou a fyzickou válkou je v tom, že první usiluje o vítězství v podobě tradiční syntézy pravdy, zatímco druhá prahne po tom, učinit vítězem jen jednu z bojujících stran. V dramatickém dějinném protikladu árijsko-židovského dialogu nejsou fyzické metody akceptovatelné. Německé koncentrační tábory ukázaly, že lze zničit Židy, ale nikoli židovství. Na druhou stranu chasidští komisaři nebyli schopni přes krvavou genocidu vyhladit obyvatelstvo ruského impéria.

Tyto příklady ukazují, že ani „židovská otázka“, ani „otázka gojimů“ se nedá (vy)řešit fyzickým násilím. Co se židovské prohnání týče – zbraně „věčných menšin“ – dějiny ukazují, že indogermánský duch si vůči ní mnohdy musí přiznat porážku. Židé jsou zase někdy diasporou a jejími pochybnými taktikami zahanbeni a odkrývají „gojimům“ strašlivá tajemství „židovského vedení války“ (Arthur Koestler, Otto Weininger, Carlo Michelstaedter, Martin Buber atd.).

Doba vyžaduje jednat otevřeně. A proto je tak cenné, že jsou v židovském táboře smělí, ušlechtilí a bystrí tradicionalisté, kteří se od tradiční věrnosti k židovskému náboženství neodchýlí ani o krok a odmítají „taktickou lež“ svých náboženských bratří; apelují tím na nás, – nás Indoevropany, nás křesťany, nás domácí – abychom před „posledním bojem“ posílili naše vlastní pozice. Je na nich všechno jiné – vypuzená a trpící *Šechina* je s duchovní elitou Indogermánů a věčným triumfem křesťanské církve nesrovnatelná. Jen jedna věc spojuje naše světy: Zde na pravici, dokonce i v rozdílných táborech, existuje stejná noblesa, stejný styl cti a spravedlnosti – naopak „liberálové“ jsou oběma světům neznámí, i když se to určitě tolik netýká běžných „pravičáků“ jako „konzervativních revolucionářů“, radikálních intelektuálů, tradicionalistů a náboženské elity. Svět židovství je svět nám nepřátelský. Ale náš cit pro árijskou spravedlnost a vážnost naší geopolitické situace vyžaduje porozumět jeho zákonům, pravidlům a zájmům.

Indoevropská elita dnes stojí před titánským úkolem: porozumět těm, kteří jsou nejen kulturně, národně a politicky, ale i metafyzicky jiní. A v tomto případě „rozumět“ neznamená „promíjet“, ale „zvítězit“. A to „zvítězit světlem pravdy“.